

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku Z. A.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.  
o prawo do emerytury w szczególnych warunkach,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 sierpnia 2016 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 1 kwietnia 2015 r. oddalił apelację skarżącego wnioskodawcy Z. A. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 29 września 2014 r., który oddalił jego odwołanie od decyzji pozwanego odmawiających mu prawa do wcześniejszej emerytury wobec nie wykazania 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., podając w uzasadnieniu, *„że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> pkt 4 k.p.c.), ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu, których założenia i istota zostały wyjaśnione w uchwałach (7) Sądu Najwyższego – mających moc zasad prawnych –*

z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 (OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124) i z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 56)".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Odwołanie się do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego i odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnych przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek tego nie czyni. Nie zarzuca naruszenia żadnego przepisu. Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, które podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Oznacza to, że zarzuty podstawy kasacyjnej nie zastępują podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia.

Negatywnej oceny wniosku nie zmienia odwołanie się w nim do uchwał Sądu Najwyższego. Z takiego odwołania nie wynika co ma być sednem wniosku w indywidualnej sprawie skarżącego. Uchwały te zajmują się ogólnymi kwestiami procesowymi. Natomiast stan faktyczny w tej sprawie ustalił Sąd powszechny. Wynika z nich, że skarżący nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracy w szczególnych warunkach z wykazu A, dział V, poz. 1, do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Ustalenia te wiążą w ocenie zastosowania prawa materialnego. Przepis art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c. ma odpowiednie zastosowanie na etapie przedsądu, czyli zachodzi związanie ustaleniami stanu faktycznego na których oparto zaskarżony wyrok. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem skargi, skoro podstawy kasacyjne podlegają ograniczeniom wynikającym z tego przepisu a także z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. Również w podstawie kasacyjnej nie ma zarzutu naruszenia prawa procesowego (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.).

Skoro więc wniosek nie podważa ustaleń stanu faktycznego ani nie zarzuca naruszenia prawa materialnego (odrębnie od podstawy kasacyjnej), to nie ma podstaw do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).